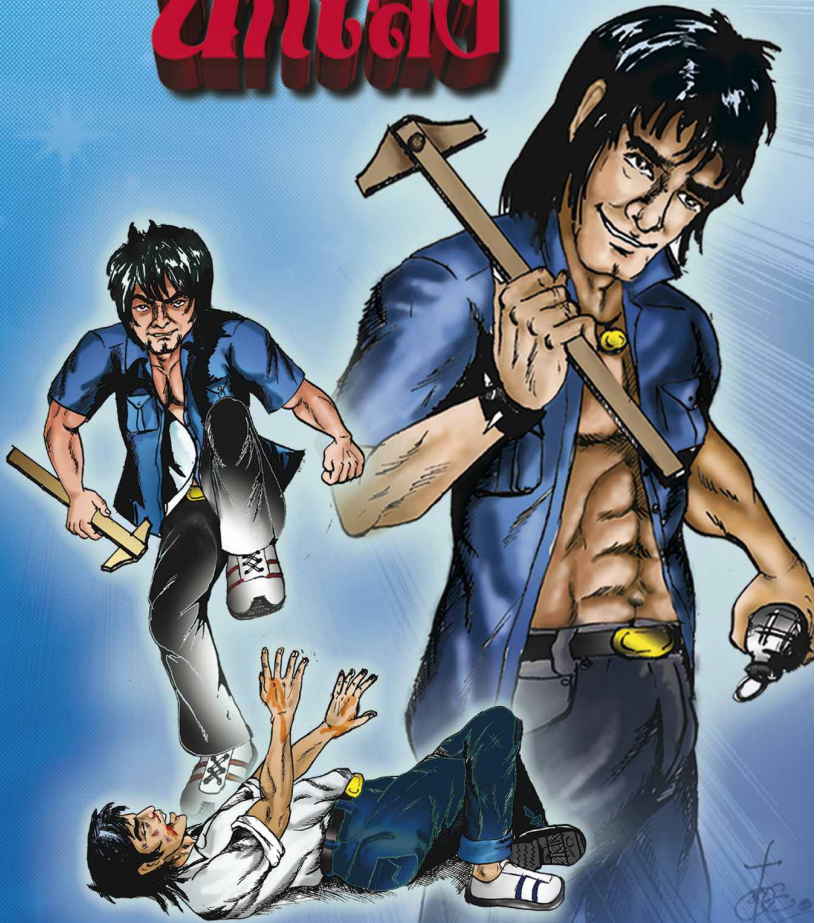

นักเรียน นักโตง

โดย... พระราชวิจิตรปฏิภาณ

ศักดิ์ศรีสถาบัน ต้องร่วมกันรักษา
ช่วยกันทำให้เป็นที่เชิดหน้าชูตา มิใช่ว่า ทำตัวเป็น...

นักเรียน - นักเลง

หลักการส่งเสริมเด็กไทย ให้สร้างความคิด
ไปเสริมความเก่ง เพื่อเร่งให้เกิดความสามัคคีระหว่างสถาบัน

แนะนำหลักการโดย...พระราชวิจิตรปฏิภาณ
สุนทร ญาณสุนทรโร (เจ้าคุณพิพิธ)

นักเรียน - นักเลง : พระราชวิจิตรปฏิภาณ

ISBN : 978-616-7047-52-2

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓

บรรณาธิการบริหาร : ศักดิ์สิทธิ์ พันธุ์สัตย์
บรรณาธิการศิลปะ : อนุชิต คำของเมือง
บรรณาธิการเล่ม : ไพนนต์ กาสี
ประสานงานต้นฉบับ : จีรวัดน์ ควรคำ
ถอดเทปคำบรรยาย : ชูดีพร พรหมภูเบศร์
ออกแบบปก : อนุชิต คำของเมือง
รูปเล่ม/จัดอาร์ต : สุกัญญา ศรีสงคราม
พิสูจน์อักษร : มานิตย์ กองชา

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ เลียงเชียง เพียรเพื่อพุทธศาสน์

๑๐๕/๗๕ ซอยประชาอุทิศ ๔๕ ถนนประชาอุทิศ

แขวงบางมด เขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๔๐

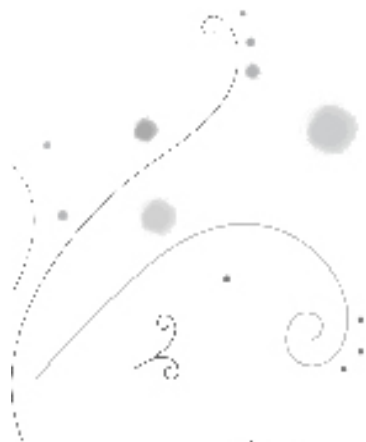
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๗๒ ๙๑๙๑, ๐ ๒๘๗๒ ๘๑๘๑,

๐ ๒๘๗๒ ๗๒๒๗, ๐ ๒๘๗๒ ๙๙๙๙

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์เลียงเชียง ๒๒๓ ถนนบำรุงเมือง กทม. ๑๐๒๐๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๒๒๑ ๑๐๕๐, ๐ ๒๒๒๑ ๘๔๔๖, ๐ ๒๒๒๓ ๘๙๙๙

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๕๒ เกิดเหตุการณ์นักศึกษาทะเลาะวิวาทกัน เป็นมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เป็นสถาบันแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่ขอเอ่ยชื่อไว้ในที่นี้

ต่อมาท่านเจ้าคุณพระราชวิจิตรปฏิภาณ (เจ้าคุณพิพิธ) วัดสุทัศน์เทพวราราม บรรยายธรรมทางสถานีวิทยศึกษา บรรยายธรรมทางสถานีวิทยกระจายเสียงแห่งประเทศไทย กรมประชาสัมพันธ์ เรื่อง “นักเรียน - นักเลง เก่งไม่จริงนี่หว่า”

ทางสำนักพิมพ์เห็นว่า เป็นปาฐกถา-บรรยายธรรมที่แสดงทั้ง “เหตุ” และ “ชี้แจงแสดงทางออกของปัญหา” หัวเรื่องของบทความในหนังสือพิมพ์ก็ดูยืยวน เหมือนทำทนายตัวนักศึกษา แต่ถ้ฟังหรืออ่านแล้ว จะรู้อะไร ๆ ในความหมายนี้

และเมื่อทางสำนักพิมพ์ได้ทราบว่ ท่านเจ้าคุณได้บรรยายธรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการแก้ปัญหาสังคม โดยเฉพาะปัญหาของเยาวชนซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคต จึงได้

มอบหมายให้คุณจิรวุฒิ ครอบคำ ติดต่อประสานงานขอต้นฉบับ และนำมาให้คุณชูลีพร พรหมภูเบศร์ เป็นผู้ถอดคำบรรยาย

ภายหลังจากการทำต้นฉบับเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงนำไปให้ท่านเจ้าคุณตรวจทาน ท่านยังได้กรุณามอบข้อคิด ข้อเตือนใจ อันเหมาะสมกับหนังสือ เพื่อเสริมสาระของหัวข้อปาฐกถาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นับว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง สำหรับนักเรียน นักศึกษา ผู้ปกครอง ครู อาจารย์ พระสงฆ์องค์เจ้า และประชาชนทั่วไป

สำนักพิมพ์เสียงเชียงใหม่ เพียรเพื่อพุทธศาสน์ ขอกราบ
ขอบพระคุณท่านเจ้าคุณ ที่ให้ความเมตตาสำนักพิมพ์ตลอดมา
และขอขอบพระคุณท่านผู้อ่านที่สนับสนุนหนังสือของสำนักพิมพ์
มาอย่างต่อเนื่อง

ด้วยใจที่มุ่งหวังจะสร้างพลังสามัคคีให้เกิดมีในสังคม

สำนักพิมพ์เสียงเชียงใหม่ เพียรเพื่อพุทธศาสน์

นักเรียน - นักเลง
ตอนที่ ๑

ตอน...
ใจดีดไม่ถูกเรื่องถูกที่

เราก็ได้ยินข่าวว่า นักศึกษาเขาตีกัน เวลาที่เขาตีกันนี้เป็นข่าว ถือว่าเป็นในระดับนักศึกษาของสองสถาบัน สถาบันอะไรก็ปรากฏอยู่ตามหน้าหนังสือพิมพ์ และเวลาเขาตีกันครั้งสุดท้าย ได้ดูทางโทรทัศน์ ภาพข่าวคล้าย ๆ สองพันห้าร้อยห้าสิบสอง นักศึกษาป่วนเมืองเขียว นี่เขาตีกันสองครั้ง ก็เท่ากับหนึ่งเรื่ององค์บากภาคสอง และมันจะมีภาคสาม ภาคสี่ ภาคห้า อีกหรือเปล่านั้น เราก็คอยดูกันต่อไป

แต่ดูแล้ว อือ ฮือ ! อยากรจะบอกว่า

ลูกใครไว้ย ! เก่งเป็นบ้าเลย

อยากรจะอุทาน

อย่างนั้นนะว่า

ลูกใครไว้ย ! เก่งเป็นบ้าเลย

แล้วนักเรียนนักเลงเหล่านี้ เวลาตีกันนี้ ตีกันข้างถนน กลางถนน โดยไม่สนใจความเดือดร้อนของผู้อื่น ตีกันขวางขบวนเสด็จพระราชดำเนิน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จนทางเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องหันมาเปลี่ยนเส้นทางเสด็จแบบจับพลัดพันตัว

คนที่ศูนย์การค้าก็พลอยตกใจ คนที่ขับรถก็คงจะประหวั่น

พรั้นพรึง และกัถ้าเกิดมีการยิงกัน และสิ่งที้นำประหวั่นก็คือ นักศึกษาพวกนี้มือไม่แม่น เพราะ...

๑. โกรธ ทำให้มือสั่น

๒. การใช้อาวุธมาแบบทีไม่ได้ฝึก มือไม่แม่น

คนที่ใช้เส้นทาง คนทีอยู่ศูนย์การค้าหรือทีอยู่และสัญจร ใกล้ก็กลัวจะเจอลูกหลง และมาเจอลูกหลงแล้วก็ตายฟรี จะไปเอาอะไรกับนักศึกษาพวกนี้ และก็เกรงไปว่า ถ้าถูกตำรวจไล่จับ มาก ๆ เข้า หนีไม่ทันก็ทุบกระจกรถชาวบ้าน และกัก็เอาไปเป็นตัวประกันให้พาหนี มันอย่างกับหนังฝรั่ง

นี่ก็คือ อยากรจะอุทานว่า ลูกใครไวย้ ! เก่งเป็นบ้าเลย เฮ้อ ! แล้วเวลาถูกจับติดคุกติดตะราง ก็อยากรจะบอกว่า ลูกใครไวย้ ! พวกัันไปเยี่ยมมันในคุกบ้าง ไปเยี่ยมมันในตะรางบ้าง

แหม ! สุดยอด เก่งจริง ๆ ใจมันเด็ดทุกคน ทีว่าใจเด็ดนี้ ก็คือว่า ไม่เคยคิดถึงพ่อแม่ทีส่งเงินทองให้เรียนหนังสือว่าพ่อแม่ นั้น ท่านเหน็ดเหนื่อย ท่านมีความหวัง และท่านกัก็ต้องมาทุกข์ ทรมานหัวใจกับการทีลูกต้องคดีความ ติดคุก ติดตะราง จะเป็น ชั่วคราววันสองวัน กัต้องไปหาเงินมาประกัน หรือไปทำผิดจริง ๆ เข้าโดยอารมณ์โหตะ หรือว่าเป็นพวกพาไป และเมื่อศาลตัดสินแล้ว กัก็ต้องติดคุก ติดตะรางกันไป

แต่เด็กพวกนี้ บางทีเขาก็ยอดเยี่ยมมาก
ใจเขามั่นสุดยอด คือไม่เกรงใจพ่อแม่
ไม่รักพ่อแม่

อีกทั้งยังจะลืมนิดว่า ญาติฝ่ายข้างพ่อ ซึ่งเป็นข้าง
ฝ่ายนามสกุลตนเอง เมื่อนามสกุลถูกตราไว้ในความผิดของ
ลูกหลาน หรือว่าขึ้นหราชตามหน้าหนังสือพิมพ์ เด็กเหล่านี้
จะถูกเกลียดชังจากญาติฝ่ายข้างพ่อ ก็จะพลอยเกลียดชัง
แม่ของเด็กไปด้วย

เวลาที่เกิดเรื่องราว นามสกุลขึ้นหน้าหนังสือพิมพ์
ญาติฝ่ายข้างพ่อเขาเกลียด เขาจะไม่ไปเยี่ยม แล้วเขาจะ
ลงโทษทั้งพ่อทั้งแม่ของเรา จากการทำเราประพฤติดัวไม่ดี
พ่อแม่ถูกญาติฝ่ายข้างพ่อเกลียดชัง

จากวันที่เกิดเรื่องราวมา ชั้นแรกที่สุดญาติฝ่ายข้างพ่อ
ข้างแม่ ซึ่งเขามีฐานะดีกว่า ญาติฝ่ายข้างพ่อซึ่งมีฐานะดีกว่าก็
จะรุม รุมต่อว่าแม่กับพ่อของพวกเขา เมื่อรุมต่อว่าพ่อกับแม่ของ
พวกเขาแล้ว เขาก็จะไม่คบ คราวนี้ถามว่า เงินทองที่จะเอาไป
ประกัน เอาที่ไหน เพราะพวกเด็กเหล่านี้ก็ไม่ใช่อยากกันอยู่แล้ว

บางที "เราก็ต้องรู้ตัวว่า เรามาเรียนที่นี่เพราะอะไร ?
เพราะอะไรเราถึงมาเรียนที่นี่ ? ความลำบากยากเข็ญ มัน

ก็จะเกิดขึ้นกับครอบครัวของเธอ เพราะว่าญาติฝ่ายข้างพ่อ
ไม่คบหาสมาคม

คำว่า “ญาติ” มันรวมมาตั้งแต่สูง เขาเรียก “เจ็ดชั่ว
โคตร” ญาติข้างพ่อเจ็ดชั่วโคตร ท่านยังมีชีวิตอยู่จนถึงรุ่นน้อง ๆ
ของพวกเธอ เธอก็คจะไม่คบเธอ แล้วคราวนี้ครอบครัวของเธอ
ก็ต้องยังอยู่ แต่ก็จะถูกลอยแพจากญาติฝ่ายข้างพ่อ มันเป็นเรื่อง
ปวดหัว เป็นเรื่องปวดใจ เป็นเรื่องปวดร้าว

พวกเราไม่เห็นน้ำตาพ่อแม่อันซมซิ่น เงินจะประกัน
ลูกก็ไม่มี จากที่ลูกมีปัญหา ต่อไปในโอกาสข้างหน้าพวกเธอจะ
บากหน้าไปหาญาติฝ่ายข้างพ่อเจ็ดชั่วโคตร แต่ไม่มีใครเขา
ช่วยครอบครัวเรา

ฉะนั้น พวกเธอจะทำอะไรแล้วละก็ ให้คิดถึงพ่อ
ถึงแม่ไว้ก่อน คิดถึงหัวอกท่านบ้าง

*ลูก ถ้าคิดถึงพ่อคิดถึงแม่แล้ว พ่อแม่ก็จะกลายเป็น
หิริ โอดดับปะ เกิดความตะอายความขัว กตัวความบาป
ทำอะไรก็รักษาหน้าพ่อแม่ไว้ รักษาหน้าพ่อแม่ไว้*

รักษาหน้าของแม่ คือ รักษา น้ำนมที่แม่เลี้ยงเรามา
น้ำมือทำกับข้าว น้ำเสียงที่เคยกล่อมเกลาเรา น้ำแรงหรือ
น้ำเหงื่อที่ทำงานเลี้ยงเรามา

รักษาน้ำของพ่อ คือ น้ำเหงื่อ น้ำหนัก น้ำใจ และ
น้ำมือพ่อ

เพราะฉะนั้น อย่าไปทำสิ่งที่ไม่ดีกันเลย

ที่กล่าวมาว่า "ลูกใครไว้ย !" คือ ประชดพวกเรอนั้นแหละ
ประชดเพื่อไม่ให้อยากทำ และเราก็ด้องตกลงใจกันว่า ซันติธรรม
เป็นความสำคัญ

ดังนั้น จึงอยากจะขอให้ท่านผู้มีหน้าที่รับผิดชอบ หรือ
ใครก็แล้วแต่ ลองช่วย ๆ กันทำความเข้าใจ อาตมาเองก็คงได้แต่
ทำความเข้าใจบนสื่อสิ่งพิมพ์ เขียนบทความ และใช้วิทยุกระจาย
เสียง ในหลาย ๆ สถานี คุย ๆ ไป

*เพื่อเปิดความคิด ปลุกความสำนึก ให้กับท่านผู้บริหาร
ผู้หลักผู้ใหญ่ และหนุ่ม ๆ สาว ๆ ทั้งหลาย
ว่าเราควรจะปฏิบัติตนอย่างไร*

และเมื่อเกิดเรื่องขึ้น คนเขาสาปแช่ง สาปส่ง เขาสาป
ทั้งตัวนักเรียน นักศึกษาและสถาบันที่พวกเธอเรียนอยู่ สถาบัน
และท่านผู้บริหารไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนในการเข้าสังคม
ครูบาอาจารย์ก็จะเกลียดเธอไปด้วย หุดเท่านี้ ถ้าเป็นอาตมา
รู้ล่วงหน้าอย่างนี้ก็จะไม่ลูแก่โทษะ

นักเรียน - นักเลง
ตอนที่ ๒

ตอน... วยรุ่นตีกัน
ปัญหาเก่าแก่แต่นานมา

ได้คุยถึงเรื่องนักเรียน – นักเลง ก็คือนักศึกษาไปหนึ่งตอน แล้ว ทำเป็นตอน ๆ ก็ดีเหมือนกัน จะได้พักสมอง มองเห็นเขาดีกันแล้ว ก็นึกเสียตายอะไรหลาย ๆ อย่าง ก็เลยมานึกถึงว่า...

ตอนสมัยอาตมาเป็นเขวชนดอกับช่วงวัยรุ่น คือราว ๆ ปีสองพันห้าร้อยสิบสาม - สิบสี่ ในตอนนั้น เพลง ๆ หนึ่งดังมาก เพลงนี้ ขับร้องโดยนักร้องลูกทุ่งที่ชื่อ คำ แคนสุพรรณ ตอนนีท่านถึงแก่กรรมไปหลายปีแล้ว แต่ก็ไม่ทราบว่าได้ถึงแก่กรรมเพราะอะไร ?

แต่คำ แคนสุพรรณ เขามีเพลงเป็นสาระ เป็นสาระแล้ว ก็มีการแต่งเพลงที่เข้ากับลักษณะตัวของเขาเองนั่นแหละ

“ถึงคำพิที่คำตลอด คำอย่างนี้เรียกว่าคำปลอด ไม่เหมือนคำ ๆ ต่าง ๆ รักคนคำ ๆ นี้ มีดีหลายอย่าง น่องเฮย น่องนาง หิงที่อ้างสรรพคุณ”

มันดังมาก ดังจนเราหนีไม่พ้น มันหนีไม่พ้นก็คิดหามาตีตลัญญาคือความจามา

นอกจากนั้นยังมีเพลงประชดสังคม เพลงหนึ่งที่บ่งบอกถึงว่า แหม ! เวลาดีก็ดีกันนะ เวลาล้มก็ไม่ดูแลกัน เพลงนี้เขาขึ้นอย่างนี้...

“เวลาจะใช้พอไหว พอคุณ ช้อนให้วุ่นเสียงฮอนเสียงหวาน พอถึงงานเสร็จข้าวสารก็เม็ดข้าวสุกกี่จาน ลำเล็กตกเบิกจนครบ มาบวก มาลบ มาคูณ มาหาร” เป็นการประชดประชัน

อีกเพลงหนึ่ง มันจะเกี่ยวกับเรื่องนักศึกษาที่แหลະ หรือเกี่ยวกับจ๊กโก๋ และสมัยนั้นก็มีระเบิดขวด จำได้ว่าสมัยอาตมาเป็นเด็ก ๆ นั้น ปีสองพันห้าร้อยสิบสาม ปีสองพันห้าร้อยสิบสี่ ก็เท่ากับอายุเลย

ระเบิดขวดมันดัง มันดังในหมู่จ๊กโก๋มาก จ๊กโก๋กรุงเทพฯ จ๊กโก๋ถนนทบุรี จ๊กโก๋ปทุมธานี และก็มีการฆ่ากันตาย

ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ทางสังคม ที่เราไม่ค่อยเจอกัน และไปงานไหน งานไหนก็จะเจอระเบิดขวด

ช่วงนั้นก็จะมีดนตรี เรียกว่า “ชาโดว์” ดั้งขึ้นมา และ “ชาโดว์” สมัยนั้น ถ้าเป็น “ชาโดว์” ไทย ก็คือ วงดิอิมพอสสิเบิล แล้วตามมาด้วย วงรอยัลสไปซ์ อะไรประมาณนี้ ถ้าเป็นแบบนี้ก็ไม่เป็นไรหรอก เพราะเพลงมันหวาน

แต่ “ชาโดว์” แบบฝรั่ง ตอนนั้นกำลังฮิตมาก อยู่ในรุ่น ๆ กังฟู ไฟท์ติ้ง รุ่น ๆ นี้แหลະท่าน บานาน่าริออด ร็อคเดอะบีท

จำแต่ชื่อเพลงได้ แล้วยังมาพวก พลีส มิสเตอร์ โพลท์ แมน เพลงมันรุนแรงนะ และไปบ้านวัยรุ่นคนไหน ก็จะมีพวกร็อคตสจิวด์ เป็นพวกนักร้องที่แบบ แหม ! เขาเรียก ร็อค ร็อครุ่นใหญ่เลยท่าน

ไอ้ความรุนแรงของคนตรี ก็จะมีเพลงเป็นแผ่นขาย เป็นเทปขาย และไปบ้านไหน บ้านไหน ซึ่งเป็นวัยรุ่นก็จะมี เพลงอย่างนั้น ทรงผมก็ต้องอย่างนั้นเลย

แต่งตัวก็เหมือนนักร้อง และกระแสนี้ก็กำลังดัง กางเกง ยีนส์ เสื้อยีนส์ มากกรุงเทพฯ ก็เจอบรรยากาศแบบนั้น

จำได้ว่าตอนมาอยู่วัดสุวรรณารามตรงบางกอกน้อย อ้าว ! เขามีดนตรีที่เมรุ ไอ้โห ! เราไม่เคยเห็นนี่ มีดนตรีเล่น ที่เมรุ มันเสียงดังมาก เดี่ยวเดียวเท่านั้น ดีกันระเบิดขวดลง ตุ่ม ! และก็บาดเจ็บ ไปในทุกที่เป็นแบบนี้

แม้กระทั่งงานบวชธรรมดา ๆ ก็มีระเบิดขวด ไปแถว นนทบุรี

เป็นเณรนี้ไปช่วยงานบวชญาติ เณรเพื่อนกัน ระเบิด ตุ่ม ! ตุ่ม ! โกลยอ้าว ! หนึ่เข้าสวนนันทกันไปแล้ว

แม้แต่เราเป็นเณรก็ต้องระมัดระวัง นี่ก็คือบรรยากาศ

